

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci navrhovatelky: **Flaga, s. r. o.,** se sídlem Nádražní 47, Hustopeče, zastoupené advokátem Mgr. Markem Vojáčkem, se sídlem Týn 1049/3, Praha 1, proti odpůrkyni: **Obec Dýšina,** se sídlem nám. Míru 30, Dýšina, zastoupené advokátem JUDr. Karlem Havlem, se sídlem Martinská 8, Plzeň, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 1 Územního plánu obce Dýšina, vydanému Zastupitelstvem obce Dýšina dne 17. 12. 2008 pod čj. 05/01/2009, o kasační stížnosti odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2012, č. j. 59 A 1/2012 – 187,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2012, č. j. 59 A 1/2012 – 187 **se zrušuje.**

II. Návrh na zrušení opatření obecné povahy **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla odpůrkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, jímž bylo výrokem I. zrušeno opatření obecné povahy – změna č. 1 Územního plánu obce Dýšina v části týkající se lokalit 33 a 69, výrokem II. byl návrh ve zbytku zamítnut a výrokem III. bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Krajský soud tak zčásti vyhověl uplatněnému návrhu, který s ohledem na zvláštní okolnosti případu považoval za včas podaný. Krajský soud přitom vycházel ze skutečnosti, že opatření obecné povahy sice nabylo účinnosti dne 27. 1. 2009, nesprávně však na něm a na dalších dokumentech bylo vyznačeno datum nabytí účinnosti 28. 1. 2009. Tímto byl navrhovatel nesprávným postupem správního orgánu uveden v omyl a ten mu s ohledem na nálezy Ústavního soudu III. ÚS 456/97 ze dne 2. 4. 1998 a Pl. ÚS 8/98 ze dne 20. 10. 1998 nemůže jít k tíži. Za poslední den lhůty k podání návrhu tak krajský soud považoval den 28. 1. 2012, a protože tento ten připadl na sobotu, byl posledním dnem lhůty den 31. 1. 2012. Tento den navrhovatel svůj návrh podal.

Kasační stížnost směřovala, pokud jde o meritum věci, proti výroku I. a III. tohoto rozsudku, uplatněny byly důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Předně však odpůrkyně namítala, že návrh na zahájení řízení byl podán opožděně. Dle názoru odpůrkyně nabyla napadená změna územního plánu podle § 173 odst. 1 věty třetí ve spojení s § 20 odst. 1 stavebního zákona účinnosti nejpozději dne 27. 1. 2009, spíše však již patnáctý den po jeho vyvěšení na úřední desce obce Dýšina, tj. dne 23. 1. 2009. Návrh byl podán až dne 31. 1. 2012, tedy po uplynutí zákonem stanovené tříleté lhůty. Krajskému soudu byly tyto skutečnosti známy, v rozporu s ustanovením § 101 b odst. 1 s. ř. s. však navrhovateli zmeškání lhůty fakticky prominul. Učinil tak přitom na základě nepatřičné analogie iuris (zde spíše analogie s určitým výkladem procesního předpisu soudem v civilní věci), konkrétně s odvoláním na nálezy Ústavního soudu k ustanovení § 240 odst. 2 o. s. ř., z nichž dovodil, že „*závěr Ústavního soudu týkající se doložky právní moci lze vztáhnout také na záznam o účinnosti opatření obecné povahy.*“

Odpůrkyně má však za to, že mezi civilním procesem a procesem „správně soudním“ existují významné rozdíly, které použití této analogie vylučují. V civilním řízení slouží ustanovení § 240 odst. 2 o. s. ř. (o nemožnosti prominutí zmeškání lhůty pro podání dovolání) a doložka vyznačující právní moc především k tomu, aby bylo zachováno právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod, zejména zachována rovnost procesních stran sporu. Pokud by Ústavní soud ve svých rozhodnutích (nález III. ÚS 456/97 ze dne 2. 4. 1998 a usnesení IV. ÚS 352/98 ze dne 23. 10. 1998) nedospěl k prezentovanému názoru, mohlo by to znamenat újmu na procesních právech účastníka, který podal opožděné dovolání a pochybení předcházejícího soudu při vyznačení právní moci nezavinil. Předmětné ustanovení o. s. ř. zaručuje právní jistotu a postavení stran konkrétního sporu a zpravidla se nemůže promítnout do právní sféry třetích osob na soudním sporu nezúčastněných.

Naproti tomu ustanovení § 101b odst. 1 věty druhé s. ř. s. slouží především k zachování právní jistoty třetích osob – občanů konkrétního sídelního útvaru, kterých se přijaté opatření obecné povahy (územní plán obce) dotýká a kteří zpravidla nejsou účastníky řízení o návrhu na jeho zrušení. Důsledky zrušení opatření obecné povahy přitom nezasáhnou přímo obec jako právně fiktivní osobu, ale zasáhnou především do práv třetích osob, které zpravidla ničeho nezanedbaly. Účelem přijetí novely soudního řádu správního bylo vyloučit situace, kdy po relativně dlouhé době podá navrhovatel návrh na zrušení územního plánu obce za situace, kdy taková obec a její obyvatelé podle dotčeného územního plnu a v souladu s ním více než tři roky jednají. Faktickým prominutím zmeškání lhůty pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy tak, jak se tomu

stalo napadeným rozhodnutím, byl zcela popřen význam a účel zmiňované novely a v zásadě lze konstatovat, že krajský soud posoudil věc tak, jako by žádného omezujícího a třetí osoby chránícího zákonného ustanovení nebylo. V této souvislosti považuje odpůrkyně za nutné dále posoudit, které ze základních lidských práv, při jejich vzájemném střetu, má tzv. přednost, zda právo navrhovatele na spravedlivý proces nebo právo na zachování právní jistoty občanů obce a jejich práva navazující. Tato otázka nebyla v řízení před krajským soudem v jeho úvahách či v jeho konečném rozhodnutí dostatečně řešena.

Již jen z těchto důvodů odpůrkyně navrhla, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a návrh odmítnut.

V dalších bodech pak odpůrkyně napadla i věcné posouzení návrhu. Namítala především, že lokality č. 33 a 69 vůbec nebyly změnou č. 1 Územního plánu obce Dýšina řešeny, takže soud rozhodoval na základě chybně zjištěného skutkového stavu a mimo rámec řízení fakticky zasáhl do územního plánu přijatého již v roce 2004. Dalším důsledkem takového pochybení je nevykonatelnost soudního rozhodnutí, neboť je-li zrušena pouze změna č. 1, na funkčním využití uvedených lokalit se nic nemění. Z tohoto hlediska se pak jeví být spornou i legitimace k podání návrhu, neboť změna č. 1 Územního plánu obce Dýšina za této situace neobsahuje nic, co by bylo s to jakkoliv zasáhnout do práv navrhovatele.

Pokud by tedy Nejvyšší správní soud nepřisvědčil názoru odpůrkyně o opožděnosti podaného návrhu, byl by důvod pro zrušení napadeného rozsudku z těchto důvodů.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti k otázce včasného podání návrhu navrhovatelka uvedla, že dle jejího názoru nenabylo opatření obecné povahy dne 27. 1. 2009, nebo to alespoň nebylo v řízení před krajským soudem prokázáno, neboť pro řádnou účinnost opatření je nutné nejen vyvěšení oznámení o jeho vydání na úřední desce, ale zároveň je nutné jeho zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup. Naopak, jak navrhovatel krajskému soudu doložil a jak v průběhu jednání uznal i zástupce odpůrkyně, na webových stránkách odpůrkyně byl zveřejněn, a to až do 20. 2. 2009, pouze návrh opatření obecné povahy. Z odůvodnění rozsudku přitom nelze zjistit, z jakých dokumentů soud při posuzování této otázky vyšel, na straně 11 napadeného rozsudku však krajský soud výslovně přitakal námitce, že na webových stránkách odpůrkyně nebylo zpřístupněno způsobem umožňujícím dálkový přístup opatření obecné povahy, pouze jeho návrh ve znění odlišném od znění schváleného.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a po posouzení věci dospěl k názoru, že kasační stížnost je v bodu, v němž je namítána opožděnost návrhu, důvodná.

Mezi účastníky v zásadě nebyl sporný skutkový stav, Nejvyšší správní soud proto rekapituluje pouze nejpodstatnější skutečnosti pro posouzení dané otázky. Opatření obecné povahy - změna č. 1 Územního plánu obce Dýšina bylo schváleno Zastupitelstvem obce Dýšina na jeho zasedání dne 17. 12. 2008. Opatření obecné povahy bylo na úřední desce Obecního úřadu Dýšina vyvěšeno dne 19. 12. 2008 a sňato dne 29. 1. 2009. Oznámení o vydání opatření obecné povahy bylo na úřední desce Obecního úřadu Dýšina vyvěšeno dne 8. 1. 2009 a sňato dne 29. 1. 2009, podle přípisu ze dne 7. 1. 2009, jímž obec požádala o

zveřejnění oznámení o vydání změny č. 1 Územního plánu obce Dýšina Magistrát města Plzně, bylo však již předtím dostupné v úplném znění na internetových stránkách tohoto úřadu i Statutárního města Plzně. Z dokazování při jednání krajského soudu pak vyplynulo, že v této době byl administrativním nedopatřením na webových stránkách obce zveřejněn pouze návrh opatření obecné povahy, nikoliv jeho konečné znění.

Oznámení o vydání opatření obecné povahy bylo následně na úřední desce Magistrátu města Plzně vyvěšeno dne 12. 1. 2009 a sňato dne 28. 1. 2009, na listině se vyskytuje bez bližšího určení i razítko s datem 27. 1. 2009. Datum 28. 1. 2009 bylo jako datum nabytí účinnosti opatření obecné povahy následně uvedeno na „Registračním listu územního plánu nebo jejich změny“ vedeném odborem stavebně správním Magistrátu města Plzně, toto datum bylo uvedeno též na Sdělení, které uvedený odbor rozeslal dne 6. 3. 2009 dotčeným správním orgánům, a také na opisu opatření obecné povahy, které po vyvěšení na úřední desce Magistrátu města Plzně vrátil obci Dýšina vedoucí tohoto odboru. Návrh na zrušení opatření obecné povahy byl pak podán navrhovatelkou dne 31. 1. 2012 přímo u Krajského soudu v Plzni.

Podle § 173 odst. 1 správního řádu opatření obecné povahy, které musí obsahovat odůvodnění, správní orgán oznámí veřejnou vyhláškou; opatření obecné povahy zveřejní též na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodů se opatření obecné povahy týká. Ustanovení § 172 odst. 1 platí obdobně. Opatření obecné povahy nabývá účinnosti patnáctým dnem po vyvěšení veřejné vyhlášky.

Podle § 25 odst. 2 správního řádu doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla – li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.

Podle odst. 3 jde-li o řízení, ve kterém se veřejnou vyhláškou doručuje ve správních obvodech několika obcí, správní orgán, který písemnost doručuje, ji nejpozději v den vyvěšení zašle též příslušným obecním úřadům, které jsou povinny písemnost bezodkladně vyvěsit na svých úředních deskách na dobu nejméně patnácti dnů. Dnem vyvěšení je den vyvěšení na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje.

Při posouzení otázky data nabytí účinnosti napadeného opatření obecné povahy vycházel Nejvyšší správní soud především z usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012 č. j. 9 Ao 7/2011 – 489. V uvedeném usnesení dospěl rozšířený senát k závěru, že účinky vydaného opatření obecné povahy – zásad územního rozvoje (ale i územních plánů, regulačních plánů či vymezení zastaveného území) - nelze spojovat s ustanovením § 20 stavebního zákona, ale je nutno aplikovat výhradně ustanovení § 173 odst. 1 a § 25 odst. 3 správního řádu. Jakkoliv se mohou uvedené závěry jevit jako sporné, je názor rozšířeného senátu pro rozhodování tříčlenného senátu v obdobných věcech (a projednávaná věc k nim patří) závazný.

V daném případě je tedy rozhodující, že opatření obecné povahy bylo na úřední desce Obecního úřadu Dýšina vyvěšeno dne 19. 12. 2008. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že ustanovení § 25 správního řádu nepředepisuje pro publikaci veřejnou vyhláškou žádnou její formu, za doručení veřejnou vyhláškou se tedy považuje již samotné vyvěšení doručované písemnosti či oznámení o možnosti písemnost převzít (tam, kde se jedná o individuální správní akt) na úřední desce příslušného úřadu. Obecní úřad Dýšina sice nezaslal v souladu s ustanovením § 25 odst. 3, věta prvá nejpozději téhož dne opatření obecné povahy i Magistrátu města Plzně, tato skutečnost však s sebou ohledně určení počátku běhu patnáctidenní lhůty podle § 173 odst. 1 správního řádu nenese žádné právní důsledky.

Stejně tak je bez vlivu na účinnost opatření skutečnost, že nebylo řádně ve stejném termínu zveřejněno též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Hovoří-li ustanovení § 25 odst. 2 věta třetí o tom, že patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé, neplatí toto ustanovení pro oznamování opatření obecné povahy, které má pro nabývání účinnosti svá pravidla upravená autonomně v citovaném ustanovení § 173 odst. 1 správního řádu. Pokud by uvedené nemělo platit, ztrácelo by ustanovení § 173 odst. 1, věty třetí správního řádu jakýkoliv smysl. K tvrzení navrhovatele, který dovozuje opačný názor z bodu 40 usnesení rozšířeného senátu, pak Nejvyšší správní soud jen dodává, že tento bod se věnuje ustanovení § 25 odst. 2 věty prvé správního řádu a jiný názor na posuzování účinnosti opatření obecné povahy z něj rozhodně nevyplývá. To je ostatně zřejmé i z dalších pasáží zmiňovaného usnesení, které budou v jiném kontextu citovány níže. V daný okamžik lze uzavřít, že opatření obecné povahy – změna č. 1 Územního plánu obce Dýšina nabylo účinnosti dne 3. 1. 2009, posledním dnem zákonné lhůty k podání návrhu podle § 101 b odst. 1 s. ř. s. tak byl den 3. 1. 2012.

V dalším pak musel Nejvyšší správní soud posoudit, zda pro zachování lhůty pro podání návrhu podle ustanovení § 101b odst. 1 s. ř. s. ve znění zák. č. 303/2011 Sb. může být relevantní skutečnost, že navrhovatelka mohla být uvedena v omyl nesprávným vyznačením data nabytí účinnosti opatření obecné povahy na úředních dokumentech a zda lze proto pro tyto účely vycházet z data 28. 1. 2009 zde uvedeného. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že tato skutečnost relevantní být nemůže. V tomto bodu považuje za nutné opětovně poukázat na zmiňované rozhodnutí rozšířeného senátu, v němž byl rozebrán i charakter opatření obecné povahy a zvláštnosti procesu jeho přijímání i nabývání účinnosti.

Rozšířený senát k tomu uvedl, že opatření obecné povahy je smíšeným správním aktem s konkrétně vymezeným předmětem právní úpravy, avšak obecně určeným okruhem adresátů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, č. 740/2006 Sb. NSS). Jedná se tedy o správní akt na pomezí normativního (abstraktního) právního aktu a individuálního správního aktu. Pokud jde o způsob, jakým se opatření obecné povahy dostává do sféry adresátů, měl rozšířený senát za to, že právě v tomto ohledu lze nalézt mnoho podobného s normativním právním aktem. Stejně jako v případě právního předpisu, lze také u opatření obecné povahy rozeznat okamžik jeho „*schválení* “, k němuž může dojít např. hlasováním zastupitelstva, okamžik „*vydání*“, např. publikováním formou vyvěšení veřejné vyhlášky na úřední desce, a konečně samotný

okamžik nabytí účinnosti. Nejvyšší správní soud již v jednom ze svých dřívějších rozhodnutí připodobnil vydávání opatření obecné povahy např. k vydávání právních předpisů obcí [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, č. 1462/2008 Sb. NSS, srov. rovněž § 12 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)].

Uvedená skutečnost je také jedním z důvodů pro pojmové odlišení oznamování opatření obecné povahy (srov. § 173 odst. 1 správního řádu) od doručování individuálních aktů aplikace práva. Doručování písemností je procesem, kdy správní orgán adresuje účastníkům řízení své akty, v nichž rozhoduje o jejich právech a povinnostech, a je vyústěním řízení, v němž se předpokládá individuální účastenství. Okamžik doručení písemnosti je pak důležitým z hlediska uplatňování dalších procesních práv účastníků řízení – na okamžik doručení rozhodnutí jsou vázány např. lhůty, ve kterých může účastník uplatnit své právo podat proti rozhodnutí řádný opravný prostředek. Teprve marným uplynutím těchto lhůt pak rozhodnutí nabývá právní moci a stává se právně závazným a nezměnitelným. To má právní význam zejména pro účastníky řízení.

Naproti tomu u opatření obecné povahy, v okamžiku jeho oznamování vyvěšením veřejné vyhlášky na úřední desce, již není pochyb o tom, že opatření obecné povahy bylo vydáno, a že existuje. Doba mezi vydáním opatření obecné povahy a nabytím účinnosti je pak jakousi *kvazilegisvakanční* lhůtou, která je stanovena objektivně („*opatření obecné povahy nabývá účinnosti patnáctým dnem po dni vyvěšení veřejné vyhlášky*“) a po jejímž uplynutí opatření obecné povahy nabývá *vždy* účinnosti, aniž by na její běh mohla mít jakkoli vliv procesní aktivita účastníků předchozího řízení či nějaké jiné skutečnosti. Nabytím účinnosti se pak opatření obecné povahy stává závazným, a to nejen pro účastníky předchozího řízení, ale pro všechny jeho adresáty, kteří jsou, stejně jako u normativního právního aktu, určeni obecně, bez ohledu na to, zda byli předchozího řízení jakkoli účastni. Opatření obecné povahy přitom nestanoví přímo vynutitelné povinnosti individuálně určeným osobám, ale pouze konkretizuje práva a povinnosti vyplývající přímo ze zákona u obecně vymezeného okruhu adresátů.

Jakkoliv tedy Nejvyšší správní soud chápe snahu krajského soudu nalézt cestu, která by při pochybení správního orgánu umožnila navrhovatelce přístup k soudu i po marném uplynutí zákonné lhůty k podání návrhu, a rovněž oceňuje i jeho zamyšlení nad problémem z hlediska práva na spravedlivý proces a k němu se vztahující judikatury Ústavního soudu, přesto nemůže tezím obsaženým v napadeném rozsudku přisvědčit. Je tomu tak především z důvodu výše popsaného charakteru opatření obecné povahy, jež se svojí procedurou přijímání i svými účinky blíží více právnímu předpisu než individuálnímu právnímu aktu a nabytím účinnosti zavazuje neurčitý počet subjektů, nikoliv pouze konkrétně vymezené účastníky řízení. Při úvahách o možném prolomení ustanovení o lhůtě k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je tak třeba zohlednit nejen zájmy navrhovatele, ale zájmy všech adresátů tohoto opatření, především pak jejich zájem na stabilitě právních poměrů a dodržování principu právní jistoty a předvídatelnosti práva. Na to ostatně poukázala i odpůrkyně ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud jí pak přisvědčuje i v tom, že rozdílným charakterem opatření obecné povahy a individuálního rozhodnutí (ať již správního či soudního) se krajský soud nezabýval, práva možných dotčených osob vzájemně nevážil, a ani nijak blíže nevysvětlil,

proč považuje nálezy Ústavního soudu ve věcech doložky právní moci rozsudku pro účely dovolání použitelnými i pro odlišný problém opatření obecné povahy.

Významnou pro posouzení dané otázky je pak i skutečnost, že opatření obecné povahy nabývá účinnosti přímo ze zákona, a administrativní vyznačení účinnosti nemá na tuto právní událost žádný vliv. Správní řád tento úkon, na rozdíl od jiných, dokonce ani neupravuje a správnímu orgánu ho nikde nepředepisuje. Dovolávala–li se navrhovateka v řízení před krajským soudem ustanovení § 14 vyhlášky č. 500/2006 Sb., pak je třeba k tomu podotknout, že toto ustanovení nemá návaznost ani na § 20 stavebního zákona, tím méně pak na ustanovení o účinnosti opatření obecné povahy. Jestliže však nález Ústavního soudu Pl. ÚS 8/98 ze dne 20. 10. 1998, na nějž se krajský soud především odvolává, stojí na tezi, že doložka právní moci je osvědčením o právní skutečnosti, jako takové jí svědčí presumpce správnosti a strana sporu jí proto není povinna ověřovat, pak, jak vyplývá z výše uvedeného, na opatření obecné povahy tato teze nedopadá. Paralelu mezi vyznačováním nabytí jeho účinnosti a doložkou právní moci správního či soudního rozhodnutí tak nelze učinit, neboť vyznačení účinnosti opatření obecné povahy zjevně nemá stejný význam jako vyznačení právní moci na soudním rozhodnutí.

K výše uvedenému je navíc nutno zdůraznit, že základní informací k posouzení zákonné lhůty pro podání návrhu je případným navrhovatelům informace o datu vyvěšení opatření obecné povahy na úřední desce či úředních deskách příslušných správních orgánů. Ta je ustanovením § 25 odst. 2, větou první správního řádu výslovně předepsána a z ní lze také datum nabytí účinnosti opatření podle pravidel obsažených v zákoně dovodit. V tomto směru ovšem navrhovatelka v žádný omyl uvedena nebyla. Jednotlivá data vyvěšování jsou na příslušných dokumentech uvedena správně, navrhovatelce byla po celou dobu do podání návrhu dostupná a nic jí nebránilo učinit si o účinnosti přijatého opatření samostatný úsudek. I při kolísající judikatuře Nejvyššího správního soudu k otázce nabývání účinnosti opatření obecné povahy, na niž upozornil krajský soud, (tedy i v případě, že by opatření nabylo účinnosti dne 23. 1. 2009 nebo dokonce 27. 1. 2009) by však byl v projednávaném případě návrh na jeho zrušení podán navrhovatelkou vždy opožděně.

Nejvyšší správní soud nakonec neshledává nutnost použití krajních prostředků pro zajištění navrhovatelčina přístupu k soudu ani z hlediska délky zákonné lhůty k podání návrhu na opatření obecné povahy a smyslu a účelu zák. č. 303/2011 Sb. Důvodová zpráva k zákonu uvádí, že zavedení lhůty k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy má za cíl nalézt určitou rovnováhu mezi principem legality a principem právní jistoty. Délka lhůty pak byla zvolena v návaznosti na lhůty upravené v souvisejících institutech správního řádu (přezkumné řízení) či soudního řádu správního (žaloby ve veřejném zájmu). Zakotvena tak byla tříletá lhůta od nabytí účinnosti opatření obecné povahy. Tato lhůta je dle názoru Nejvyššího správního soudu mimořádně až extrémně dlouhá a v oblasti individuálních opravných prostředků, jež mají k dispozici fyzické nebo právnické osoby ve správním soudnictví, nemá srovnatelnou obdobu (druhou nejdelší je objektivní dvouletá lhůta podle § 84 s. ř. s., ta je však modifikována dvouměsíční subjektivní lhůtou dle téhož ustanovení, v oblasti mimořádných opravných prostředků lze pak podle § 115 s. ř. s. v tříleté lhůtě podat v úzkém okruhu věcí návrh na obnovu řízení, i zde však existuje limita tříměsíční subjektivní lhůty). Lze tedy zajisté po potencionálních

navrhovatelích (včetně navrhovatelky) spravedlivě požadovat, cítí-li se natolik zkráceni na svých právech, že považují za nutné bránit se vydanému opatření obecné povahy soudní cestou, aby tak učinili s ohledem na ostatní možné dotčené osoby pokud možno co nejdříve, nejpozději však ve lhůtě, kterou soudní řád správní ve svém ustanovení § 101 b odst. 1 jasně a nedvojsmyslně stanoví. Pro jakékoliv prolamování tohoto ustanovení a prodlužování zákonné lhůty nenašel Nejvyšší správní soud žádné důvody.

Na základě všech výše uvedených argumentů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že návrh na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 1 Územního plánu obce Dýšina byl podán opožděně. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a návrh na zrušení opatření obecné povahy současně odmítl. Za této situace se již nezabýval zbylými námitkami uvedenými v kasační stížnosti.

Vzhledem k tomu, že ve výsledku byl návrh odmítnut, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. prosince 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda
senátu